

С НАМИ БОГ

Църковно настоятелство при храм „Св.цар Борис“

брой 3, февруари 2015г.

ВЕЛИКОПОСТНИЯТ НАЧИН НА ЖИВОТ И БИТЪТ

Ние посещаваме църковните служби, постим и се молим в определено време, но това все още не изчерпва постния подвиг. За да може всичко това да бъде действено и плодотворно, е необходимо то да се подкрепя от целия ни живот. С други думи, необходим е определен начин на живот, който да не е противоположен на поста и да не раздвоява нашето съществуване.

Преди време в православните страни самото общество е създавало, чрез цялата съвкупност от обичаи и навици – както лични, така и колективни, великопостната атмосфера на живота, която поражда това, което така добре се изразява с руската дума „бит“. По време на Великия пост цялото общество се е подчинявало на определен ритъм на живот и на правила, които постоянно са напомняли на отделните членове на обществото за Великия пост. Например в Русия за него постоянно напомнял особеният великопостен звън на църковните камбани; театрите се затваряли, а светските приеми се преустановявали. Разбира се, тези външни правила сами по себе си не са могли да събудят у човека покаяние и да го насочат към по-активен религиозен живот. Но била създадена определена великопостна атмосфера, която облекчавала личното, индивидуалното усилие. Ние сме слаби и са ни необходими външни напомнания, символи и знаци. Разбира се, винаги има опасност сами по себе си външните символи да бъдат приети за съвършено и достатъчно спазване на поста и вместо да напомнят за Великия пост, да прикрият истинския му смисъл и значение. Вече споменахме за тази опасност, като казахме, че външните обичаи и правила могат да подменят истинския личен подвиг. Само че при един правилен подход се вижда, че тези обичаи са като една „ре-

мъчна предавка“, която съединява духовния подвиг с цялата съвкупност на живота.

Ние не живеем в православно общество и затова общественият живот в наши дни не може да създаде определена великопостна атмосфера. Светът, който ни заобикаля, светът, към който принадлежим, не се променя през Великия пост. Затова от нас се изисква ново усилие и е необходи-

мо още веднъж да обмислим религиозната връзка между външния и вътрешния живот. Духовната трагедия на секуларизма и на осветскостяването на нашата цивилизация се изразява в това, че те предизвикват истинска религиозна шизофрения: деленето на живота на две части – религиозна и светска, без никаква връзка помежду им. Затова, за да бъдат заместени външните символи и напомняния, в наши дни се изисква особено духовно усилие. Схематично можем да разгледаме това усилие – веднъж по отношение на нашия домашен живот и втори път – по отношение на живота ни извън дома.

В православния светоглед домашният живот и семейството представляват основата на християнския живот и прилагането на християнските принципи във всекидневния живот. Основите на християнския светоглед се поставят именно у дома, в бита и духа на семейството. Светогледът не се изгражда в училището, дори не и в църквата, а вътре в семейството. Той отначало може да бъде дори безсъзнателен, но в края на краищата става решаващ фактор за целия ни живот. Старецът Зосима в „Братя Карамазови“ на Достоевски казва, че „човек няма по-скъпи спомени от тези на ранното си детство“. Тези спомени спасяват човека през целия му живот. Много е важно, че той казва това, когато си спомня как майка му го е водила на Литургията на преждеосветените дарове, припомня си красотата на тази служба и неподражаемата красота на великопостния напев „Да възлезе молитвата ми като тамян пред Твоето лице...“. В нашите църковни училища сега се провежда забележителна работа по религиозното образование на децата. Но тя може да постигне много малко без домашната и семейна основа на това образование. Какво трябва и може да бъде направено през Великия пост в домашния и семеен живот? Тъй като не е възможно да кажа веднага всичко, което се случва в семейството, ще се спра на една от особеностите.

Без каквото и да е съмнение всички ще се съгласят, че семейният начин на живот радикално се е променил под влиянието на радиото и телевизията. Нашият живот е препълнен от информация за събитията в света. Не е нужно никъде да излизаш или да пътуваш, за да знаеш какво става по света. Целият свят постоянно е в пределите на нашия обхват. И малко по малко елементарният опит на вътрешния живот и красотата на този свят просто изчезват от съвременната култура. А ако не е телевизията, то е музиката: музиката е престанала

да бъде това, което слушаш; тя се е превърнала в някакъв музикален фон на разговорите, четенето, заниманията и т.н. Тази постоянна необходимост от музика изобличава неспособността на съвременния човек да се наслаждава на тишината и да я възприема не като нещо отрицателно, не като отсъствие на нещо, а тъкмо като условие за всяко истинско *присъствие*. Ако християните от по-предишните епохи са живеели предимно в света на тишината и мълчанието, които са им давали възможност напълно да се средоточат върху вътрешния живот, то съвременните християни трябва да полагат големи усилия, за да получат поне същностно необходимото им мълчание и тишина, нужни за съприкосновение с висшата реалност. По този начин проблемът за радиото и телевизията по време на Великия пост не е страничен въпрос, а в някакъв смисъл е въпрос на духовен живот или смърт. Трябва да разберем, че не е възможно да разделяме нашия живот между великопостната светла печал и преживяването на някакъв съвременен филм или спектакъл. Тези две преживявания са несъвместими и едното от тях окончателно унищожава другото. Само че е много вероятно по-скоро последният съвременен филм да победи светлата печал; обратното може да се случи само ако положим огромни усилия. Затова първият великопостен обичай, който можем да предложим, е решителното прекратяване на слушането на радио и на телевизия през Великия пост. В дадения случай не смеем да предложим строг пост, но предлагаме поне аскетичен, който, както казахме, означава преди всичко промяна на „диетата“ и въздържане. Например няма нищо лошо в това да продължаваме да следим предаването на информация или някоя сериозна програма, която обогатява духовно и интелектуално. Това, което трябва да бъде прекъснато през поста, е приковаността към телевизора, вегетиране на човека, който сякаш е хипнотизиран от екрана и пасивно поглъща всичко, което му показват. Когато бях дете (това беше преди появата на телевизията), майка ми обикновено затваряше рояла през първата, четвъртата и седмата седмица от Великия пост. Това се е запазило в моята памет по-ярко, отколкото дългите великопостни богослужения, и дори сега, ако чуя музика, която се предава по радиото през поста, това ме оскърбява почти като кошунство. Този личен спомен служи само като илюстрация на впечатлението, което оставя в детската душа едно външно решение, съзнателно взето от възрастните. Става дума не просто за отделен обичай или правило, а за жив опит, който предпазва времето от Великия пост, и който трябва през цялото време да помним, за да не го загубим, да не

го изкривим или нарушим. Но и тук, както при употребата на постна храна, само въздържанието не е достатъчно: то трябва да има свой положителен противовес.

Тишината, създадена от отсъствието на светски шум, нарушавана само от допусканото предаване на новини, трябва да бъде запълнена с положително съдържание. Душата ни се храни от молитвата, но разумът също се нуждае от храна; именно разумът на съвременния човек е подложен на непрестанна атака от страна на телевизора, радиото, вестниците, списанията и т.н. Ние предлагаме към чисто духовното усилие да добавим и усилието на ума. Пренебрегваме толкова шедьоври, толкова забележителни плодове на човешката мисъл, въображение и творчество, само защото е много по-лесно и по-просто, като се върнем от работа у дома си, уморени физически и умствено, да включим телевизора или да потънем в съвършената пустота на списанието. Би било добре по-отрано да си набележим програма за Великия пост. Да си съставим отпреди това списък на полезните книги, които би трябвало да прочетем. Няма нужда всички тези книги да са с религиозно съдържание. Не всички хора са призвани да бъдат богослови. В най-добрите произведения на литературата са заложили толкова много богословски мисли, а всичко, което обогатява разума ни, всеки плод на истинското творчество се благославя от Църквата и ако е правилно възприето, придобива духовна ценност.

В предишната глава говорих за това, че четвъртата и петата неделя от поста са посветени на паметта на двамата велики учители на християнския духовен живот: свети Йоан Лествичник и преподобната Мария Египетска. Трябва да разберем как чрез образите на тези двама светии Църквата ясно ни казва, че през поста тя очаква от нас да обогатим духовния си и умствен вътрешен свят. Четенето и духовното размишление могат да ни помогнат да открием този вътрешен свят и неговата радост. Съвременният секуларизиран свят не ни дава да вкусим от тази радост, от истинското призвание на човека, което се проявява във вътрешния, а не във външния свят. Без нея, без разбирането на Великия пост като път към дълбината на нашето човешко същество постът губи своето значение.

Освен това какво значение би могъл да има Великият пост през дългите часове, които прекарваме извън дома по време на нашите пътувания, кога-

то сме на работа, изпълняваме професионалните си задължения или се срещаме с колеги или приятели? Тук не може да се даде никаква определена рецепта, но биха могли да се приведат някои общи съображения и разсъждения. Първо, Великият пост е най-доброто време да разгледаме и да претеглим невероятно повърхностния характер на отношението ни към хората, към нещата и към работата ни. „Да се отнасяме към всичко с усмивка“, „да не приемаме прекалено присърце“ – ето някои съвети, които са станали всъщност заповеди и на които ние радостно се подчиняваме. А всъщност те означават: не се обвързвайте, не разпитвайте, не задълбочавайте отношенията си с другите хора; спазвайте правилата на играта, които се състоят в съединяването на приятелските отношения с хората и на пълното равнодушие към тях; мислете за всичко от гледна точка на материалната изгода, печалба и повишение; с други думи, бъдете част от този свят, който постоянно употребява големите думи „мир“, „отговорност“, „предпазливост“ и т.н., а всъщност следва единствено материалистичния принцип, според който човекът се оценява по заплата, която получава. Великият пост е време за търсене на смисъл: смисъла на моя професионален живот от гледна точка на призванието; смисъла на моите отношения с другите хора; смисъла на дружбата; смисъла на моята отговорност в живота. Няма нито работа, нито призвание, които да не могат поне малко да бъдат преобразени, не от гледна точка на по-голямата производителност или по-добра организация, а от гледна точка на ценността на човека. Необходимо е да се постареем да задълбочим всички наши човешки отношения, защото сме свободни хора, които са се превърнали (често без сами да съзнават това) в роби на системите, унищожавачи всичко човешко в света. И ако нашата вяра има някакво значение, тя трябва да бъде съотнесена с живота в цялата му сложност. Мнозина мислят, че необходимите промени стават в зависимост от революциите и от външните промени в условията на живот. Но ние, християните, трябва да докажем, че всъщност всичко произтича отвътре – от вярата и от живота според тази вяра. Когато Църквата е навлязла в гръко-римския свят, тя не е призовавала за революция, посочвайки робството. Но робството е станало невъзможно под влиянието на вярата и на новата оценка за човека и за целия живот. Един свет човек – а днес свет човек означава просто човек, който се отнася сериозно към своята вяра – може да направи повече, за да промени света към по-добро, отколкото хиляди напечатани програми. Светият човек е единственият истински революционер в този свят.

Ще добавим още една последна бележка: Великият пост е време, когато трябва особено да внимаваме за нещата, които казваме. Нашият свят е неимоверно многословен, ние постоянно затъваме в думи, които са загубили своето значение, а следователно и своята сила. Християнството ни показва священото значение на словото – този наистина божествен дар. Нашето слово притежава огромна сила – или положителна, или отрицателна. Затова и ще бъдем съдени за нашите слова: „И казвам ви, че за всяка празна дума, която кажат човеците, ще отговарят в съдния ден; защото по думите си ще бъдеш оправдан, и по думите си ще бъдеш осъден” (Мат. 12:36-37). Ако обмисляме и претегляме думите си, отново ще осъзнаем техния дълбок и священ смисъл и ще разберем, че понякога една невинна шега, казана необмислено, може да доведе до най-бедствени резултати и може да стане последната капка, преляла чашата на отчаянието на човека и тласнала го към най-лошото. Словото може да бъде и свидетелство. Случаен разговор през бюрото с наш колега може понякога по-добре да му предаде верния възглед за живота, за другите хора и за работата, отколкото формалната проповед. Словото може да събуди в душата възможността за друг подход към живота и желанието за познание. Ние наистина не си представяме как постоянно си влияем един на друг чрез думите, чрез цялата структура на собствената ни личност. В края на краищата хората се обръщат към Бога не защото някой е успял да им даде блестящи обяснения, а защото са видели в Него несравнима с нищо светлина, онази радост и дълбина, сериозност и любов, които разкриват присъствието и Божията сила в света.

Великият пост, както казахме в началото, е време, когато човек сякаш отново открива вярата, но също и живота в неговото божествено значение, в неговата свещена дълбина. Въздържайки се от храната, ние отново познаваме нейния вкус и се научаваме да я получаваме от Бога с радост и благодарност. Прекратявайки развлеченията, слушането на музика, ненужните разговори и повърхностните разсъждения, ние отново разбираме най-великата ценност на отношенията с човека, с човешката дейност и с изкуството. И разбираме това само защото отново сме разбрали Самия Бог, защото сме се върнали към Него. И в Него – към всичко, което ни е дал по Своята безкрайна любов и милосърдие. Затова и пеем пасхалната:

Сега всичко се изпълни със светлина,
и небето, и земята, и приизподнята;
да празнува всяка твар възкресението Христово,
в Него да се утвърждава...
Не ни лишавай от тази надежда, Човеколюбче!

Из книгата на прот. Александър Шмеман “Великият пост”, ИК “Омофор”, 2006

ВЕЛИК ПОСТ ИЛИ СВЕТА ЧЕТИРИДЕСЕТНИЦА

С божественото начало на поста да придобием съкрушение, като викнем от душа: Владико Христе, приеми молитвата ни като избран тамян и ни избави, молим се, от злосмрадното тление и страшната мъка, защото Ти единствен си благосклонен.

Великият пост е най-строг и най-продължителен. Започва седем седмици преди Великден. Нарича се Четиридесетница, понеже трае 40 дни, но с него се съединява и седмицата на Христовите страдания, в която се спомнят последните събития от земния живот на Господа, особено Неговите страдания, смърт и погребение.

Затова тя се нарича Страстна седмица, т.е. Седмица на страданията.

Великият пост е установен в памет на 40-дневния пост на Исуса Христа (Мат. 4:2), за да могат в това време християните да се покаят и очистят душите и телата си и по такъв начин да се приготвят

достойно за посрещане на най-великия християнски празник - Възкресение Христово.

През целия пост риба се разрешана два пъти - на Благовещение (ако не се пада през Страстната

седмица) и на Връбница. След Неделя Месопустна се преустановява яденето на месо, а след Неделя Сиропусна - и на мляко, млечни продукти и риба, и постът продължава така:

Първа седмица	От понеделник до събота включително - В събота (<u>Тодоровден</u>) се взема <u>Св. Причастие</u> . строг пост (растителна храна без олио и вино)
Втора седмица	Сряда и петък - строг пост. На <u>Благовещение</u> се разрешава и риба . Събота и неделя - олио и вино.
Трета седмица (Кръстопоклонна)	От понеделник до петък включително - строг пост. Събота и неделя - олио и вино.
Четвърта седмица	Както втората
Пета седмица	Както втората
Шеста седмица	Както втората В събота (<u>Връбница</u>) - риба , хайвер или други безгръбначни животни.
Страстна седмица	От понеделник до събота включително - Ако здравето позволява, на <u>Разпети петък</u> не се яде нищо , не се пие и вода. строг пост.

ПРЕЖДЕОСВЕЩЕНА СВЕТА ЛИТУРГИЯ

Една от великопостните особености на православното богослужение е Преждеосвещената Литургия или по-ясно казано на български език - Литургия на преди осветените Дарове.

Главната особеност на тази литургия се състои в това, че на нея не се извършва Тайнството Евхаристия, а вярващите се причастяват с Тялото и Кръвта Христови, осветени на предишна литургия на св. Василий Велики или св. Йоан Златоуст.

Началото си тази Литургия води от първите векове на християнството. От църковната история знаем, че първите християни се причастявали ако не ежедневно, то твърде често. Същевременно, установявайки Великия пост, било намерено за неудобно в дните на строг пост - дни на скръб и съкрушение за личните грехове, да се извършва обичайната Литургия, която е и най-тържествената между църковните богослужения. За да се даде възможност на вярващите да се причастяват и в седмичните дни на поста, без при това да се нарушава характера на великопостното богослужение, било установено в някои дни вярващите да се причастяват с преди осветени Дарове. Затова и била въведена в службите на Великия пост и Литургията на преди осветените Дарове. Тази Литургия се извършва в сряда и петък

през първите шест недели на Великия Пост; в четвъртък на Петата Неделя на Великия Пост, когато се извършва паметта на св. Мария Египетска; понякога в деня, когато се чествува паметта на светите 40 Севастийски мъченици, ако това се случи в постния период; служи се и в първите три дни на Страстната Седмица (Велики Понеделник, Велики Вторник и Велика Сряда).

Окончателното съставяне на нейния чин (последование) се приписва на св. Григорий Двоеслов, папа Римски (VI век). Според Устава Преждеосвещената Литургия се извършва след великопостните часове и се състои от вечерната и литургията на верните, но без най-важните ѝ части - осветяване на Даровете. В Преждеосвещената литургия се съдържат следните особености:

◀ в нея отсъства първата част на пълната литургия - проскомидията;

◀ литургията се предшества от отслужването на Третия, Шестия и Деветия Часове с изобразителните Последования;

◀ след отпуста се извършва вечерня, която заменя началната част на литургията на оглашените

(нейната последна част е включена и в Преждеосвещената литургия);

◀ на литургията на верните няма молитви и песнопения, свързани със на Светите Дарове.

Преждеосвещената литургия изисква и особени песнопения. В България отслужването ѝ не е добре изяснено в служебника и мнозина свещенослужители срещат затруднения в отслужването ѝ, а някои свещенослужители дори не я отслужват през Великия пост.

От всички богослужебни правила, свързани с Великия пост, най-важно е да бъде разбрано правилото за забрана за извършване на Божествена литургия в делничните дни от седмицата, през цялото време на Великия пост. Уставът ясно гласи, че в никакъв случай не трябва да се извършва Божествена литургия от понеделник до петък включително, освен ако Благовещение не се падне в един от тези дни.

3 МАРТ- ОСВОБОЖДЕНИЕТО

Руско-турската война 1877-1878 година се счита от православните като най-справедливата война през 19 век. Освен геополитическите цели на тази война тя е имала висшата идея-освобождението на православните народи: българи, сърби, черногорци и други от османското иго. На Балканите в течение на векове избухвали възстания против турското иго, които били жестоко потушавани. В резултат на войните с Русия Османската империя е била принудена да даде равни права на християните с тези на мюсюлманите. Въпреки обещанията на Портата това не се случило.

В Кримската война през 1854 г. срещу Русия воювали Османската империя, Англия, Сардинското кралство и Франция. Имало опасност на тяхна страна да се включат още Швеция и Австрия- така силно всички „обичали“ Османската империя и въплътявали идеите на Великата Френска Революция за „равенство, братство и свобода“. Вследствие на тази загубена от Русия война се отложило освобождението на България. Русия загубила и правото да има флот в акваторията на Черно море.

В 1875 година в Русия се засилило движението в поддръжка на борбата на славянските народи. Дискутирало се за историческата мисия на руския народ, заключаваща се в сплотяването около Русия на православните народи (Достоевски и славянофилите). Тургенев и други така наречени „западняци“ отричали значението на религиозния аспект и смятали, че цел на войната е освобождението на българите, а не защитата на православието.

След Априлското въстание и зверствата на османите при потушаването му се създава обстановка в Европа, която позволила на Александър II да обяви мобилизация и да събере 460000 армия. Руската дипломация успяла да убеди Австро-Унгария да се придържа към неутралитет и декларира пред Англия, че няма интерес да владее проливите и да превзема Константинопол. Англия усилено снабдявала Турция със съвременни оръжия и военни инструктори. На 4 април Русия подписала конвенция с Румъния за свободно преминаване на войските и през Румънска територия. Министерът на финансите на Русия и други влиятелни ръководители на Руската империя, настойчиво убеждавали Александър II да не започва военни действия, поради опасност от икономическа катастрофа и последваща революция. Императорът заявил, че неизпълнението от Турция на договорните и задължения за предоставяне на равни права на православното население и жестокостта и при потушаване на възстанията „унижава Русия“. На 12 април 1877 г. Александър II издава в Кишинев Манифест за началото на войната против Турция. Европейският печат яростно напада Русия като я обвинява в желанието и да превземе Балканите и да остане там. Англия обявила, че ще въведе своя флот в проливите. Въпреки това руските войски навлезли в Румъния, която веднага се обявила за свободно кралство и скъсала дипломатическите отношения с Турция. На 15 юли руските войски форсират Дунава. По нататък ние българите знаем историческите факти- сраженията, подвизите, нечуваната жертвоготовност и героите. Военните историци утвърждават, че на фронтовете по време на руско-турската война са загинали 202 000 руски войници и 35000 са останали инвалиди за цял живот. В боевете падат с геройска смърт 15000 български опълченци, 5000 сърби, 5000 ченогорци и 4000 румънци. Вечная памет на православното войнство!

На война са и петте сина на Императора, като трима от тях участват и в сраженията. Александър II е с войските си в България до превземането на Плевен. В същото време се открива театъра на военните действия и в Крим. Очакванията, че войната ще приключи бързо докато не успеят Англия и другите европейски страни да предислоцират армиите си се оказват погрешни. Турската армия се съпротивлява ожесточено, въпреки това победата е за Русия.

Сан-Стефанският мирен договор е подписан на 3 март 1878 г. в деня на премахването на крепостното право в Русия през 1861 г. Договорът изменя картата на Балканите благодарение на победата на Русия. Сърбия, Румъния и Черногорие получили независимост, а България се превърнала във васално княжество свързана с Турция единствено с плащането на дан. Препологало се оставането на руските войски в България в продължение на две години като гаранция за изпълнението на договора от страна на Турция. Както се оказало обаче дипломатическата война около Балканският полуостров не завършила. Особени усилия за преразглеждане на Сан Стефанският мирен договор предприемат Англия и Австро-Унгария, обвинявайки Русия в „експанзия“ и „окупация“ на балканските страни. Опасността от голяма европейска война била голяма и Русия под натиска на Европа се съгласява да се свика Берлински конгрес, за да преразгледа договореностите. Резултатите от Берлинския конгрес са ни известни. Те залагат в себе си бъдещите трагедии на българския народ в братоубийствената война между България и Сърбия през 1885 г. , Междусъюзническата война през 1913 г. и провокират началото на Първата световна война 1915 г.

Русия изправена пред голямата европейска война не успява да защити Българските интереси и бива принудена да се съгласи с решенията на Берлинския конгрес.

Въпреки всичко, след 500 години отсъствие и забора, на картата на света отново се появява България. Това е Божий промисъл изпълнен чрез жертвите на братския православен руски народ.

Не трябва да забравяме жертвата, която прави Руският народ за всички православни народи-освобождавайки Гърция през 1829г., Сърбия-автономия 1829, /Влахия и Молдова/Бесарабия през 1809 г ., Грузия, Армения, Румъния,Черногорие, Босна и Херцеговина.

Днес е много лесно сред така наречената интелигенция да се говори, че ние щели сме да се освободим сами,че освобождението ни е резултат на възмущението на Европа от страданията на народа ни и Европа щяла по дипломатически път да ни освободи.....Само ,че едни се възмущавали, а други са умирали за нас. Нашата свобода е кръстена с пролятата кръв на руските войници. Такъв е бил Промисълът Божий.

Днес в Украйна се пролива кръв...православния руско езичен народ е подложен на систематическо унищожение, подложен е на „цивилизован“ артилерийски и ракетен обстрел. Защитниците на вярата и народността си са представени от цивилизована Европа, като терористи, а Русия , като окупант и агресор, въпреки неучастието на руски въоръжени сили в конфликта. Нека с нашето молитвено съпричастие помогнем за прекратяване на братоубийствената война.

Нека не забравяме! Нека помним!

Спаси Господи!

Иван Гроздев

ЕНОРИЙСКИ ЖИВОТ

Св. мчк Трифон и Сретение Господне

На първи февруари- неделя на Митаря и Фарисея, първата от трите подготвителни недели преди Великия пост с празнична Св. Литургия отбелязахме паметта на свети мъченик Трифон. На следващият ден втори февруари бе Сретение

Господне. Сретение е славянска дума и означава - среща, посрещане. Празникът е установен в памет на следното евангелско събитие: на 40-тия ден след Неговото рождение по път Спасителят бил занесен в Иерусалимския храм от Пресв. Богородица и

посрещнат там от прав. Симеон и св. пророчица Анна (Лука 2:22-38). По случай праника в храма бе

отслужена Света Литургия.

Св. Свѣцмчк Харалампий

Православната църква чества Св. Харалампий на 10 февруари. Свети Харалампий бил епископ на Магнезия. По време на гоненията на християните при император Септимий Север езическите власти уловили епископа и го изправили на съд, подложили го на страшни изтезания. Но Бог по чудесен начин мигновено изцелявал раните по тялото на мъченика. По заповед на императора свети Харалампий бил осъден на смърт чрез посичане с меч. Светецът бил заведен на мястото на наказанието, тогава той вдигнал ръцете си нагоре, насочил погледа си към небето и се помолил за всички хора: да им даде Бог телесно здраве и душевно спасение, да умножи земните им блага и да благослови плодовете на труда им. След тази молитва светият старец предал Богу духа си, преди палачът да докосне с меча шията му. Това станало в 202 г. Свети Харалампий бил на 113 години, когато пострадал.

След Св. Литургия, по традиция в храма беше осветен нов пчелен мед, който вярващите бяха донесли.

От къде идва обичаят новият мед да се освещава в деня на св. Харалампий?

На 10 февруари отбелязваме паметта и на мъченица Валентина. Света Валентина произхождала от околностите на град Кесария. Тя била девица. Обвинили я в непочитание на езическите богове и управителят ѝ заповядал да принесе жертва на идолите. С тази цел я повели към езическия храм, който бил недалеч от съдилището. Въвели светицата в храма, а тя, вместо да принесе жертва на идолите, смело хвърлила камък върху

Една от причините е свързана със житието на светеца, който още приживе бил голям лечител и помощник във времена на епидемии и тежки болести. В негово лице и днес имаме бърз помощник при страдания. От друга страна, медът се използва като мощно природно лекарство. Освещавайки меда в деня на празника, ние молим Бога да изцели нас и болните ни близки по молитвите и застъпничеството на св. Харалампий, а осветеният на този ден мед може да се приема през цялата година.

жертвеника и се обърнала гърбом към горящия там огън. Била осъдена на посичане с меч.

Задушница

"Той не е Бог на мъртви, а на живи, защото у Него всички са живи"

(Лук. 20:38)

На 14 февруари, събота преди Неделя Месопусна беше Задушница, една от трите Задушници в православния календар. Това е времето, когато се прави общ помен на починалите. Тази година отец Ясен отслужи общата панихида в нашия храм. След молитвите за нашите покойници енорияшите раздадоха милостиня за Бог да прости. Защо именно жито и вино е прието да се подава,

какво символизират те? Житното зърно *"няма да оживее, ако [първо] не умре"* (1Кор. 15:36), затова вареното църковно жито ни припомня нашето бъдещо възкресение, а виното символизира животодателната Лоза Иисус Христос и Неговата пречиста Кръв в тайнството на светото Причастие (Иоан 15:4).

Всяка неделя след Св.Литургия в храм „Св. Цар Борис“ се четат молитви за задомяване.

Венчаха се нашите приятели Георги и Нели! Радостното събитие беше на 15 февруари Неделя Месопусна в храм „Св. Атанасий“. Венчаха ги отец Добромир и отец Ясен, а кумуваха нашите брат и сестра в Христа Калин и Гергана Кънчеви. Пожелаваме на младоженците много семейни радости, пълен с деца дом и много търпение, за да понасят един другиму теготите си и така да изпълнят Божия закон!

Слава Богу!

Адрес на храм „Св. Цар Борис“
Кв. Аспарухово, ул. „Места“ 38 а
Тел: 052/ 370 635
<http://sveticarboris.net//>

Енорийски лист
„С нами Бог“
се издава с благословението на
Варненски и Великопреславски
митрополит Йоан

Редактор на
Енорийски лист

Добринка
Неделчева

**Внимание! Вестникът
съдържа текстове от
Свещеното Писание и икони.
Не го използвайте за
домакински и други нужди!**

Бележка на редактора

Братя и сестри, с
Божията помощ трети
брой на Енорийски лист
„С нами Бог“ е в ръцете
Ви. Молим всеки който
чувства в себе си, че има
сили, възможности,
талант и желание да се
включи в това дело-
списването на вестника
да се обади на редактора
на вестика.

Очакваме вашите
отзиви и мнения за
вестника. Приемаме идеи
и предложения за теми,
които ви вълнуват.

Ще сме благодарни и
ще се радваме и на
вашата молитвена
помощ, за да продължим и
за в бъдеще да издаваме
Енорийския лист.

Свещеници в храм „Св. Цар Борис“
свещеноиконом Добромир Георгиев
протойерей Георги Фотакиев
свещеник Ясен Керчев
свещеник Михаил Манев

Църковни настоятели в храм „Св. Цар Борис“
свещ.ик. Добромир Георгиев - председател на
Църковното настоятелство

Емил мицов

Георги Пенчев

Марияна Христова

Добринка Неделчева

Тихомир Бинев

Мартин Димитров